

W drodze na Eucharystię: konieczność nawrócenia

„Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1, 15). To nieustanne Jezusowe zaproszenie jest mottem niniejszej konferencji pt. *W drodze na Eucharystię: konieczność nawrócenia*.

Nawrócenie stanowi istotny wymiar życia chrześcijańskiego związanego z nieustannym poznawaniem Boga. Dlatego też zajmuje wiele miejsca nie tylko w Piśmie Świętym, ale również w dokumentach Ojców i Magisterium Kościoła.

Słowo „nawrócenie” oznacza powrót, zawrócenie z drogi, zmianę kierunku. Na gruncie religijnym odnosi się do Boga i Jego planu zbawienia człowieka. Pomocą w zrozumieniu tego procesu nawracania się jest nauka św. Augustyna o grzechu: *aversio a Deo et conversio ad creaturam*¹ (odwrócenie się od Boga, a zwrócenie się ku stworzeń). Kiedy się odwróci tę definicję grzechu, to powstaje definicja nawrócenia. Wtedy nawrócenie możemy określić jako odwrócenie się od stworzeń, a zwrócenie się ku Bogu². Dlatego można stwierdzić, że te dwa słowa: „*aversio*” i „*conversio*” są etapami nawrócenia chrześcijańskiego. Pierwsze słowo wskazuje na odwrócenie się od zła i grzechu, czyli jest to *walka z grzechem*. Natomiast „*conversio*” można odnieść do *aktu zwrócenia się do Boga*.

W Starym Testamencie nawrócenie zawiera trzy elementy składowe: powrót do Boga, zachowywanie Jego prawa i porzucenie tego wszystkiego, co oddziela od Boga. A zatem powrót do Boga polega na tym, że człowiek składa w Nim całą swoją ufność i nadzieję. Nawracający się przyjmuje następnie prawo Boże, streszczające się w największym przykazaniu miłości Boga i bliźniego jak siebie samego. W końcu zawiera przymierze z Nim³.

Najpełniejszy sens aktu nawrócenia możemy odczytać w ewangelii. Termin grecki „metanoia” (przemiana wewnętrzna) odnosi się przede wszystkim do sfery duchowej i dotyczy najpierw umysłu, serca i ducha. W tym kontekście nawrócenie rozpoczyna się w najgłębszej sferze ludzkiego istnienia, a następnie ogarnia całego człowieka. Przyrównane jest do nowych narodzin, do nowego poznawania Boga na podobieństwo małego dziecka wobec rodziców. Jest to taki przełom u człowieka wierzącego od życia w grzechu do życia w przyjaźni z Bogiem⁴. Wtedy taki człowiek jest zdolny naśladować Boga w Jego Miłości miłosiernej w relacji do potrzebujących, gdyż nawrócenie promieniuje duchem miłości i uczestnictwa w życiu innych.

Przejaw nawrócenia: w drodze na Eucharystię...

„*aversio*” – świat za mną, nie jedynie fizycznie, porzucenie go umysłem, sercem i duchem.

„*conversio*” – Bóg przede mną, przestrzeganie prawa.

¹ Św. Augustyn, *De libero arbitrio*, I, 6; por. ReP 17.

² Por. J. Gogola, dz. cyt., s. 114.

³ Por. tamże, s. 114-115.

⁴ Por. J. Pryszmont, *Nawrócenie*, w: *Katolicyzm A-Z*, red. Z. Pawlak, Łódź 1989, s. 293.